

ЕМИЛИО САЛГАРИ

ОТКРАДНАТОТО МОМЧЕ

Превод от английски: Т. Бъчваров, Г. Жеков, И. Георгиев, 1992

chitanka.info

Най-голям от Зондските острови е Суматра. Разположен южно от Азиатския континент, този остров е отечеството на маймуните.

Върху острова, обрасъл с девствени гори и непозната за нас буйна растителност, изглежда са се събрали всички четириноги животни на света. Има всякакъв вид маймуни: черни, червеникави, бели, някои с бради, други пък с качулки. По ръст са различни — и малки, и големи.

На някои места из острова се срещат цели полкове маймуни. Можете да си представите тогава опасността, на която се излага човекът, навлизащ в горите.

Маймуните са винаги зли и подозрителни. Тежко и горко на ловеца, навлязъл в гората. Те го замерват с плодове и сухи клони и го принуждават да се върне назад. Но има и такива, които не се задоволяват само с хвърлянето на плодове и клони. Те нападат човека и го убиват с тояги или пък със силните си и остри нокти.

Това е така нареченият орангутан, истинско чудовище, което кара човек да настръхне, когато го види. Висок е метър и половина, с развити гърди и широки рамене, със силни и дебели крайници. Тялото му е покрито с червеникава козина. Има остри и дълги нокти. Лицето му е страшно, устата — широка и права с остри и здрави зъби, които могат да строшат цевта на пушка. Малките му очи светкат като запалени въглени.

Тези чудовища живеят във високите и влажни гори далеч от населените места. Но понякога напускат своите скривалища и се отправят към градините и плантацията на холандските колонизатори.

Преди няколко години едно от тези чудовища имаше навика да напада и опустошава владението на колонизатора Ван Окен.

Този добър син на Холандия се беше настанил отдавна по бреговете на река Киум заедно с жена си, кротка, но смела жена. Емигрирал с малката си челяд, работливият човек малко по малко бе обзавел една образцова плантация за пипер и захарно цвекло. Животът за тях беше спокоен и радостен. Напоследък обаче Ван Окен забелязал, че някой опустошава реколтата му. И се закани да накаже строго вредителя-крадец без да подозира, че това е дело на един от тези опасни обитатели на горите.

Колко пъти прекарваше нощта с пушка в ръка, скрит нейде из плантацията! Но уви! Не можа да издебне смелия крадец. При все това

узрялото захарно цвекло бързо изчезваше. Всяка нощ биваха унищожавани големи пространства от него.

Една вечер, при залез слънце, Ван Окен се връщаше в къщи, заедно с десетгодишния си син, хубаво и мило момче. Беше единственото му дете и затова го обичаше много — до полуда.

Преди да се прибере, реши да огледа мястото, където миналата нощ крадецът бе нанесъл големи вреди.

— Ах, веднъж да го изненадам, ще му платя заслужено — казваше ядно Ван Окен. — Ако продължава така, нищо не ще мога да прибера тази година.

Преминал беше през зеленчуковата градина, когато чу подозрителен шум. Като предположи, че това е крадецът, Ван Окен вдигна пушката си и стреля.

Зад растенията се чу човешки вик. Една сянка бързо премина през храсталаците и изчезна в тръстиките.

— Сигурно е ранен — помисли холандецът. — Сега крадецът не ще може да избяга.

Реши да го преследва и да го залови. Поръча на сина си да се прибере, тъй като се бяха отдалечили доста от къщи. Прекоси зеленчуковата градина и се насочи към захарната тръстика. Най-после попадна на следите на крадеца. Но след продължително ходене Ван Окен се върна по същата пътека, където преди малко остави сина си. Крадецът, описал широк полукръг, се беше върнал по следите си.

Чу се вик, последван от пушечен гърмеж.

Някой стреляше по крадеца.

— Кой стреля? — запита Ван Окен.

— Аз, господарю — отвърна нечий глас.

Миг по-късно холандецът видя откъм зеленчуковата градина да се показва един малаец, който работеше в плантацията.

— По кого стреля, Калина? — запита Ван Окен.

— По крадеца.

— Уби ли го?

— Трябват няколко куршума, за да се убие това животно, — отвърна старият малаец.

— Животно?! — извика почуден Ван Окен. — Не беше ли човек?

— Не човек, господарю, а едно от тези четириноги, който наричаме орангутани.

— Сам ли беше?

— Да, господарю, но струва ми се, че стискаше в ръцете си нещо обемисто. А и чух човешки глас.

— Какво говориш, Калина? — каза холандецът, целият пребледнял.

— Така е, господарю. Маймуната стискаше в ръцете си нещо живо.

— Не видя ли какво беше то? — запита с треперещ глас плантаторът.

— Не можах да го различа, защото премина като светкавица.

— Срещал ли си сина ми?

— Не, никого не съм срещал — отвърна малаецът. — Идвах откъм зеленчуковата градина.

Блед като платно и треперещ като лист, Ван Окен се отправи към къщата, която се намираще сред полето. Предчувствие за нещо лошо се загнезди в душата му. Малаецът също не беше спокоен.

Едва наближи пътната врата, и холандецът повика жена си:

— Тука ли е Алберто?

— Не, не се е върнал — отговори майката, изненадана от гласа на мъжа си.

— Не си ли го виждала? — запита наново Ван Окен, като се олюля и се хвана за стобора.

— Не — отвърна още по-уплашено жената.

— Отвякоха го... Нещастие!... Нещастие!...

— Кой?... Говори... — захълца майката.

— Орангутанът!

Нещастната майка падна на земята като покосена.

Работниците от плантацията тутакси дотичаха.

— Господарю — каза малаецът, — не се отчайвайте. Ако желаете да спасите сина си, не трябва да губим време. Всяка минута е скъпа.

— Загубено е, загубено е — ридаеше холандецът, като си скубеше косата. — Бедни ми Алберто!

— Елате, господарю — каза Калина, — ще го намерим, бъдете сигурен в това.

Ван Окен даде нареждане на слугите да се грижат за господарката си, после тръгна след малаеца.

— Не е време за плачове, а за действие — каза малаецът. — Ще намерим гнездото на орангутана.

Ван Окен дигна глава. Сълзите се стичаха по загорелите му бузи.

— Имаш право, славни и предани Калина! — отвърна той. — Със сълзи не мога да спася бедния Алберто. Трябва да го намерим. Иначе майка му няма да го прежали.

— Ще го намерим, господарю — увери го Калина. — И други деца са били грабвани от тези страшни маймуни, но са били спасявани. Те са опасни, когато ги нападнат или пък им окажат съпротива. Не се отчайвайте, господарю!

Калина беше истински горски човек, който познаваше отлично обичаите на маймуните. Въпреки необикновената им сила, лично той досега бе убил не една от тях. Не се боеше от орангутаните.

Калина заведе плантатора на мястото, където бе стрелял. Искаше да намери следата на маймуната. Когато стигнаха до мястото, той го огледа внимателно и откри по стъблото на захарното цвекло капки кръв.

— Ранил съм го — каза той. — Сега съм убеден, че не ще избяга лесно.

Преминаха зеленчуковата градина. Следите ги отведоха до обширна градина, обрасла с диви банани, кестени, грамадни палми и дървета, от които се добиваше гума. Луната се показа с цялото си великолепие и освети околността. Двамата ловци можеха да следят стъпките на чудовището и под сенките на дърветата.

Малаецът спря и се послуша. Като не чу никакъв шум, той даде знак да го следва.

— Да не е тук моят Алберто? — запита холандецът.

— Преди няколко дни наблюдавах едно голямо дърво, по чието стъбло имаше червеникави косми — отговори малаецът. — Подозирам, че между тези клони може да е гнездото на грабителя.

Провериха дали пушките им са в изправност и навлязоха под дърветата безшумно, за да не ги чуят.

Гъстотата на клоните правеше тъмнината непрогледна. Но малаецът беше сигурен, че не ще изгуби следите.

От време на време се навеждаше към земята и повдигаше внимателно сухите листа. Проверяваше дали животното беше минавало оттук, след което двамата продължиха пътя си.

Странно шумолене нарушаваше понякога нощното мълчание. Може би нощните обитатели на гората, тигри или пантери, бягаха при приближаването на двамата ловци. Понякога прибягваха бибируси — животни, прилични на сърни и на свине, най-добрата храна за многобройните зверове, които живееха в девствените гори на Суматра.

Бяха минали около миля. Малаецът, който от известно време се движеше с голяма предпазливост, спря и каза на господаря си:

— Чух движение в листата на онези диви банани.

— Дали не е орангутанът? — запита холандецът със сподавен глас;

— Съмнявам се, господарю. Дървото, за което ви говорих, е подалече.

— Дали ще заварим жив моя Алберто?

— Орангутаните не мъчат децата, които отвличат, но ще трябва да го убием веднага, иначе ще го удуши. Когато тези маймуни се разсърдят, нищо не жалят. Сега внимателно. Следвайте ме.

На това място храстите бяха гъсти. Наведоха се и почнаха да пълзят като змии. Напредваха предпазливо по сухите клонки. Щом стигнаха до група дървета, малаецът показа един грамаден дурион, който се издигаше на трийсет метра над останалите дървета. Разгледа внимателно дуриона и показа на господаря си една особена площадка, образувана от клони, широка четири и дълга два метра.

— Това е гнездото на орангутана — прошепна той. — Алберто сигурно е там.

Сърцето на Ван Окен силно заби.

— Ако чудовището забележи, че го преследваме, може да изхвърли моя Алберто — помисли той.

В този миг от върха на дървото се чу глух шум, последван от кашляне.

— Маймуната бодърствува — каза малаецът. — Раната ѝ пречи да спи.

— Тогава Алберто е загубен — каза печално колонизаторът.

— Не бързайте, господарю — отвърна малаецът. — Ще се помъчим да го накараме да слезе. Ако успеем, синът ви е спасен. Едно ви моля, господарю — не се движете и оставете всичко на мен.

Малаецът клекна сред банановите дървета, откъсна един лист и го доближи до устата си. Листът трепна и издаде пискливи

животински звуци. Не мина много време и една голяма сянка се появи в края на площадката. Беше орангутанът, който се повдигна и огледа гората. Изглежда се усъмни в нещо. Малаецът изсвири повторно. Плантаторът нетърпеливо вдигна пушката си. Известно време животното се ослушва, след което с бързи движения скочи на клона и започна да слиза по стъблото. На всеки два-три метра спираше и внимателно оглеждаше околността.

Изглежда искаше да открие кой издава тези странни звуци.

— Чакай, господарю — каза малаецът, отлепвайки за миг листа от устните си. — Маймуната идва.

— Чакам — отвърна плантаторът, чието сърце биеше като барабан.

— Не пропускайте куршума.

— Ще стрелям точно.

Грамадната маймуна слезе до половината дърво и отново спря. Като че беше обзета от някакво съмнение. Моментът беше благоприятен, за да се забие куршумът в сърцето ѝ.

Ван Окен вдигна пушката и се прицели.

— Умри — извика той, като натисна спусъка.

Чу се гърмеж, последван от ужасен рев. Маймуната падна от клона, но с внезапно и бързо движение обгърна стъблото на дуриона и светкавично се покачи на върха.

Малаецът хвърли листа и откри продължителен огън. Но късно. Орангутанът беше в леговището си.

— Тихо, господарю — каза Калина.

От върха на дървото се разнесе остър вик — викът на детето. След това безпомощните ловци видяха как маймуната направи огромен скок и се вкопчи в съседното дърво. В обятията си стискаше малкия Алберто. Детето беше живо.

— Синко! — извика холандецът.

— Татко, татко — отговори момчето със задавен глас.

Грамадната маймуна скочи с удивителна ловкост на съседното дърво. Напредваше от клон на клон, като държеше в едната си ръка Алберто, а с дългите пръсти на другата се ловеше за клоните.

Отчаян, бащата следваше с поглед пътя на горското страшилище. Но нито той, нито малаецът смееха да открият огън от страх да не

наранят Алберто. Но и да успееш да ранят маймуната, тя щеше да падне заедно с жертвата си.

— Къде ли ще отиде? — питаше отчаяно бащата.

— Да не я губим от поглед, господарю, тя ще спре някъде. Не може да отиде далеч. Ранена е, силите я напускат.

Продължиха да тичат под дърветата, провирайки се сред лианите, пълзейки под ниските храсти. Всичко това забавяше движението им, но и орангутанът беше уморен. Често спираше, скачаше тежко и от време на време надаваше гневен рев, на който отговаряше горското ехо.

Двамата преследвачи тичаха близо половин час. Най-после стигнаха до една дълбока река, в която плуваха страшните крокодили, наречени от малайците гавиали. Те имаха дълги зъбати челюсти.

Орангутанът направи последен скок и се хвана за клоните на едно грамадно дърво край брега на реката.

— Дали ще спре? — запита Ван Окен, като хвана пушката.

— Не знам — отвърна малаецът.

— Като че разглежда местността.

Клоните на дървото бяха приведени над реката, дори някои от тях опираха във водата. Орангутанът спря, като че се колебаеше дали да скочи. В този момент забеляза двамата ловци, скрити сред дългите клони на банановото дърво. Писклив рев се разнесе над гората. Животното се удари бясно в гърдите. След това притисна жертвата си с едната ръка, направи огромен скок и падна сред гъстите клони на другия бряг на реката. Видяха го като слизаше по стъблото на голямото дърво, откъдето се изгуби в гората. Чу се трошене на клони и шумолене на листа, след което всичко утихна.

Ван Окен нададе отчаян вик.

— Ах, бедното ми дете, загубено е!

Малаецът не намери сили в този момент да окуражи нещастния баща. Във всеки случай той вярваше в щастливото избавление на Алберто. Известно време разглежда брега на реката. Направи няколко крачки и се наведе. С малката си брадва почна да остри краищата на два пръта, дебели колкото ръката на дете.

— Какво правиш, Калина? — запита холандецът.

— Искам да мина реката, господарю — отговори Калина.

— Защо? Моят Алберто вече е загубен!

— Защо приказваш така, господарю?

— Нима имаш още надежда?

— Не само надежда, но и увереност, господарю.

Калина беше събрал повече от десет-дванайсет дълги и дебели тръстики и цял куп лиани, дебели колкото въжета. Кръстоса тръстиките, върза ги здраво и оплете от тях сал. Когато салът бе спуснат във водата, малаецът се обърна към плантатора.

— Елате, господарю. Крокодилите не ще се осмелят да ни нападнат.

Въпреки изгубената вяра, плантаторът седна в сала. Минаха благополучно реката. Два крокодила приближиха плаващия сал, като мислеха, че ще лапнат лесно жертвите си. Но шибани от жилавите пръчки и от брадвите, те скоро се оттеглиха към водните растения.

Щом стигнаха на другия бряг, малаецът започна да оглежда земята. Убит от мъка, холандецът приседна на един пън и заплака. Малаецът се върна.

— Елате, господарю — каза той. Намерих следата. Орангутанът губи кръв.

Стигнаха до близките кокосови палми. Личаха пресни капки кръв.

— Дали маймуната е близо? — запита Ван Окен, чиято вяра се възвърна.

— Мълчете, господарю — промълви малаецът.

Всред близките бананови дървета се чу лек шум. Дали беше от някой тапир или от орангутана?

— Може би се е скрил в оня гъсталак? — посочи холандецът.

— Възможно е, господарю — каза Калина. — Може загубата на кръв да го е омаломощила и да не може да се катери.

— А моят Алберто?

— Сигурно е с животното.

Приведени към земята, те тръгнаха към банановите дървета. На това място цареше непрогледен мрак. Гъстите дървета пречеха на светлината да прониква.

Малаецът се изправи. Държеше пушката готова за стрелба. Очите му гледаха на всички страни. Внезапно встрани се разтвориха два гъсти клона и чудовището се показа. Очите му блестяха като

запалени въглени. Отворената му уста разкри два реда зъби, остри като шила.

— Господарю — извика малаецът, като насочи пушката.

Орангутанът гневно захапа дулото на пушката. Точно в този момент Калина натисна спусъка. Чу се гърмеж. Маймуната падна с обезобразена муцуна, без да издаде звук и тогава се чу детски глас:

— Татко, татко!

Луд от радост, Ван Окен се хвърли към банановите дървета. Малкият Алберто лежеше върху купчина листа. Лицето му беше бледо и измъчено, а ръцете му — окървавени.

— Малки господарю — каза Калина, като го вдигна от земята и го подаде на баща му. — Благодарете на бога, че ви запази живота. Не вярвах да ви намерим жив.

Алберто се отърва с малки натъртвания и леки драскотини. Но изживеният страх беше толкова силен, че детето изгуби съзнание в прегръдките на баща си.

Цели петнадесет дни то беше на легло. Страшните спомени не му даваха покой ни денем, ни нощем. Под непрестанните и нежни грижи на обичната му майка кризата премина и Алберто си възвърна предишната веселост.

Но най-много се радваше на скъпия подарък, направен му от верния Калина — кожата на орангутана, която окачи над леглото си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.